

пътъ времето. Оставаха още само нѣколко дни, и тоя мечтанъ отпускъ, това кратко, но пълно откъсване отъ цѣлия му досегашенъ животъ се стопяваше безъ следа, безъ никакъвъ вещественъ белегъ, безъ нищо друго, освенъ тази все по-люта жажда да го продължи. Това не бѣше възможно, разбира се. Той щѣше да се върне отново, безропотенъ, като слѣпъ конь впрегнатъ въ колело за вода, въ онова сжществуване, дето има само отмѣрени часове — отъ 9 до 12, отъ 3 до 6 въ бюрото; съпружеската спалня съ сладникавъ дѣхъ на голдъ кремъ и модни журналы върху нощната масичка на жена му; дето всѣка сжбота следъ обѣдъ трѣбва да се водятъ престо-рено-сериозни разговори съ учителитѣ на децата, а презъ вечеритѣ — опушени отъ тютюнъ и досада — покеръ или бриджъ, и дваждъ по-непоносими, когато нѣма и това. Колко години се бѣха изнизали така? — Той почти не помнѣше. Но презъ една дълга и мрачна зима, неочаквано го обзе внезапна паническа тревога. Стори му се че го обхваща умопомрачение предъ тия бждщи дни, еднакви, плоски и тежки, като паважни камъни. Той реши да се от-